

Arrest

nr. 142 054 van 27 maart 2015
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat P. BURNET en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste asielaanvraag in op 23 juli 2005. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag 'Z.R.J.' te zijn en de Iraanse nationaliteit te bezitten. U verklaarde van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Saquez, Iran, waar u op 21 december 1987 zou geboren zijn. Uw vader zou lid zijn geweest van de Democratische Partij van Koerdistan (KDP) en sinds 2000 in Irak verbleven hebben. U zou problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten (u zou onder andere twee keer zijn gearresteerd) omdat ze informatie over uw vader wilden. Na de arrestatie van uw vader zou u het land zijn ontvlucht.

Op 3 november 2005 werd u de hoedanigheid van vluchteling geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping volgens dewelke u zich op het Commissariaat-generaal diende aan te melden om te worden

gehoord en u ook geen geldige reden opgaf binnen de maand na deze oproeping ter staving van uw nalatigheid u aan te melden.

Op 22 maart 2007 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

Op 27 april 2007 diende u een beroep in bij de Raad van State (RvSt), doch deze besliste in haar arrest van 6 juni 2007 tot de niet toelaatbaarheid van uw beroep.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 8 februari 2008 een tweede asielaanvraag in. U verklaart nu '(M.H.A.H.) te zijn en de Irakese nationaliteit te bezitten. U verklaarde voorts van Koerdische origine te zijn te zijn en afkomstig te zijn uit Rahim Awa, Kirkuk (Centraal- Irak), waar u op 1 maart 1986 zou geboren zijn. U verklaarde Irak te hebben verlaten nadat u door onbekende gewapende mannen werd afgeperst en twee weken later werd meegenomen nadat u weigerde hen de auto van uw vader te geven. U zou uiteindelijk zijn vrijgelaten maar enige tijd later, uit vrees voor uw leven, Irak hebben verlaten. U reisde naar België waar u op 23 juli 2005 uw eerste asielaanvraag indiende. U verklaarde in kader van uw eerste asielaanvraag niet de waarheid te hebben gesproken uit schrik naar Irak te worden gerepatrieerd. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag documenten neer te staving van uw identiteit en uw Irakese afkomst, i.c. uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw paspoort.

Op 4 september 2008 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit omdat (i) uw verklaringen compleet indruisen tegen uw eerdere, in kader van uw eerste asielaanvraag, aangehaalde verklaringen, (ii) uw kennis over Irak en uw (beweerde) woonplaats Kirkuk dermate vaag en ontoereikend is, waardoor ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw beweerde recente vertrek en (iii) uw weergave van de feiten volstrekt onduidelijk is. De Commissaris-generaal wees er hierbij nog terecht op dat de door u neergelegde documenten hier geen ander licht op konden werpen. Ook merkte de Commissaris-generaal nog op dat, gezien uw algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd en er bijgevolg ook geen correct beeld kan gevormd worden van uw eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Op 14 november 2008 bevestigde de RvV in haar arrest de weigeringsbeslissing zoals genomen door de Commissaris-generaal.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 6 juni 2014 een derde asielaanvraag in. U verklaarde ook thans '(M.H.A.H.) te heten, de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U stelde ook thans afkomstig te zijn van Rahim Awa, Kirkuk (Centraal/WTC Irak), alwaar u op 1 maart 1986 zou zijn geboren. U volhardde bij uw derde asielaanvraag eveneens in uw verklaringen betreffende de problemen die u in Irak zou hebben gekend, i.c. de afpersing, ontvoering en bedreiging door onbekende leden van een terroristische groepering. Uit vrees voor uw leven zou u Irak hebben verlaten. Uw ouders en broer zouden na uw vertrek gedurende ongeveer een jaar bij een vriend van uw vader in Shorja verbleven hebben, dit omdat uw vader de ouderlijke woning had verkocht om uw reis te bekostigen. Vervolgens zouden ze naar Rahim Awa zijn teruggekeerd waar ze een eigen huis huurden. Begin 2013 zou uw broer bij een explosie van zijn auto om het leven gekomen zijn. Onderzoek van de politie zou uitgewezen hebben dat de auto van uw broer door middel van een kleefbom tot ontploffen werd gebracht. Naar u vermoedt werd uw broer door dezelfde personen als deze die u voorheen lastigvielen gedood. U meent dan ook dat uw leven nog steeds in gevaar is in Irak. Nadat u het nieuws omtrent de dood van uw broer vernam zou u psychische problemen hebben gekregen. Ongeveer 1,5 jaar geleden zou u (F.K.), een Marokkaanse afkomstig uit Tanger, in België hebben leren kennen. Door de goede zorgen van uw partner zou u geleidelijk aan uw psychische problemen te boven gekomen zijn. U zou ondertussen met haar verloofd zijn en samenwonen.

U haalde tot slot nog aan dat uw ouders een vijftal maanden geleden de huurwoning in Rahim Awa opnieuw hebben verlaten. Door de actuele situatie zouden de huurprijzen sterk gestegen zijn. Uw ouders zouden thans in Tuz Khurmatu verblijven.

U legde ter staving volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw paspoort, uw woonstkaart, een kopie van een voedselrantsoenkaart, een overlijdensakte op naam van uw broer, een attest van gezinssamenstelling en een verzendingsbewijs van Aramex.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er, ook in het kader van uw derde asielaanvraag, in uw hoofd niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u thans zonder meer volhardt in uw eerdere, in kader van uw tweede asielaanvraag, afgelegde verklaringen - i.c. de problemen die u kende met onbekende leden van een terroristische groepering die u afpersten, ontvoerden en bedreigden - en hierop voortbouwt - i.c. uw broer zou begin 2012 bij een gerichte explosie om het leven gekomen zijn.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag. Waar u immers in kader van uw eerste asielaanvraag, d.d. 23 juli 2005, nog verklaarde (Z.R.J.) te zijn, de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Saquez, Iran, waar u op 21 december 1987 zou geboren zijn, stelde u in kader van uw tweede asielaanvraag plots (M.H.A.H.) te zijn, de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kirkuk (Centraal-Irak) waar u op 1 maart 1986 zou geboren zijn. Ook kon worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw beweerdde problemen compleet tegenstrijdig waren. Zo stelde u bij uw eerste asielaanvraag dat u problemen kende met de Iraanse autoriteiten - u zou twee keer zijn gearresteerd - omdat ze informatie over uw vader wilden. Uw vader zou lid geweest zijn van de Democratische Partij van Koerdistan (KDP) en sinds 2000 in Irak verbleven hebben. Nadat uw vader zou gearresteerd zijn, zou u het land zijn ontvlucht. Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u dan weer dat u in Kirkuk door onbekende terroristen werd afgeperst, ontvoerd en met de dood werd bedreigd. Uit vrees voor uw leven zou u uiteindelijk Irak verlaten hebben. Dat uw verklaringen afgelegd in kader van uw tweede asielaanvraag, noch op vlak van uw identiteit en nationaliteit noch op vlak van uw relaas, enige overeenkomst vertoonden met uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag ondermijnde reeds in niet geringe mate uw geloofwaardigheid. Los van deze bevinding kon de Commissaris-generaal in kader van uw tweede asielaanvraag bovendien nog vaststellen dat u ook geenszins wist te overtuigen wat betreft uw beweerdde recente herkomst uit Kirkuk, en dit gezien uw vage en dermate ontoereikende kennis aangaande uw land en de streek waar u tot 2005 beweert te hebben gewoond. U bleek voorts ook niet in staat de gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt op een duidelijke manier weer te geven.

Door het geheel van deze bevindingen kon de Commissaris-generaal terecht besluiten dat uw gehele geloofwaardigheid werd ondermijnd en kon u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Gezien bovenstaande vaststellingen was de Commissaris-generaal voorts ook niet in staat een correct beeld te krijgen van uw eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten, i.c. Irakese identiteitskaart, Iraakse nationaliteitsbewijs en Iraakse paspoort, konden hier geenszins een ander licht op werpen.

De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kwam, staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofd in kader van uw tweede asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd vervolgens door de RvV in haar arrest van 14 november 2008 bevestigd waardoor deze kracht van gewijsde geniet en de erin aangehaalde motieven niet langer kunnen worden betwist.

U brengt in het kader van uw derde asielaanvraag geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen. Het mag duidelijk zijn dat het louter volharden in en voortbouwen op uw eigen, eerder reeds ongeloofwaardig bevonden, verklaringen hoegenaamd niet volstaat om de eerder gemaakte appreciatie om te vormen.

Dient hierbij bovendien nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen, afgelegd in kader van uw derde asielaanvraag, daarentegen eens te meer de eerdere bevindingen bevestigen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerdde recente herkomst uit Kirkuk (Centraal-Irak) en bijgevolg ook geenszins aan de problemen die u er beweert te hebben gekend.

Zo is uw kennis aangaande de stad Kirkuk in het algemeen, en de wijk Rahim Awa in het bijzonder, dermate ontoereikend dat hoegenaamd niet kan worden aangenomen dat u er, zoals u beweerdde, sinds uw geboorte onafgebroken tot 2005 zou hebben gewoond. Zo blijkt u niet eens in staat uw wijk correct binnen de stad Kirkuk te situeren. Volgens uw verklaringen ligt uw wijk in het zuiden van de stad en grenst deze aan de wijk Shorja en Iskhaan (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 16). Uit de beschikbare informatie blijkt dan weer dat Rahim Awa de meest noordelijke gelegen wijk van de stad Kirkuk is en zich bevindt op de westelijke oever van de rivier. De wijk Shorja bevindt zich echter aan de overkant (oostelijke oever) van de rivier en ligt meer in het zuiden van de stad. Ook de wijk Iskhaan bevindt zich aan de andere kant van de rivier dan Rahim Awa en grenst dus niet, zoals u stelt, aan Rahim Awa (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 16). U gevraagd of de naam Al Andalus u iets zegt, moet u het antwoord schuldig blijven en stelde u dat u die naam thans voor het eerst hoorde (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 18). Gezien deze benaming de voormalige Arabische benaming is van Rahim Awa, is het geenszins aannemelijk dat u, die bijna 20 jaar in deze wijk zou hebben gewoond, dit niet zou weten, laat staan deze benaming voordien nog nooit zou hebben gehoord. U blijkt wel te weten dat er een rivier door de stad Kirkuk stroomt, maar wat de naam is van deze waterloop zou u vergeten zijn (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 16). Wanneer u verder tijdens het gehoor de naam van de rivier, i.c. Khasa, wordt genoemd en u wordt gevraagd of u dit kent, repliceert u dat dit een brug is alsook dat er een regio is die zo heet. U uitdrukkelijk gevraagd of er iets in de stad Kirkuk is die zo heet, antwoordde u dat er tevens een wijk is die 'Khasa' heet (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 20). Dat u, die beweerdde zich de naam van de rivier niet meer te herinneren, deze dan ook niet als zodanig herkent wanneer deze u wordt gegeven, doet weerom de nodige vragen rijzen bij uw

beweerde aanwezigheid in de stad tot 2005. Daar u tijdens uw verklaringen spontaan melding maakte over bruggen in de stad Kirkuk, werd u gevraagd of u de namen van deze bruggen kende. Ook hier bleken uw verklaringen niet correct. Volgens uw verklaringen bestaan in Kirkuk de Pirde-brug, de Qadisiya-brug en de Tessaeen-brug (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 18). Deze namen zijn evenwel niet terug te vinden in de informatie waarover het CGVS beschikt. Wanneer u later tijdens het gehoor nog een paar van de in de beschikbare informatie vermelde bruggen wordt genoemd, blijkt u deze weerom niet als dusdanig te herkennen. Op de vraag of u ooit gehoord heeft van Tabag Chli, stelde u dat dit een Turkmeense wijk is ten zuiden van de stad Kirkuk. U gevraagd of de naam Wilada u iets zei, stelde u dan weer dat dit een ziekenhuis betreft in het centrum van de stad Kirkuk (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 20). U voorts nog gevraagd uit welke twee delen - van elkaar gescheiden door de rivier - de stad Kirkuk bestaat, blijkt u niet te begrijpen wat hiermee bedoeld wordt (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 16). U voorts gevraagd of de namen Mussala en Korya u iets zeggen, blijkt Mussala geen belletje te doen rinkelen. Korya omschrijft u aanvankelijk als een wijk. U dan gevraagd waar deze ligt, stelde u plots dat het om een dorp buiten de stad Kirkuk gaat (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 20). Van iemand die ruim 20 jaar in Kirkuk beweert te hebben gewoond, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u benamingen Korya en Mussala met de stad in verband zou kunnen brengen. Het betreft hier immers belangrijke wijken waarnaar de beide kanten van de rivier Khasa vernoemd worden. Ook al zouden deze benamingen vroeger vaker gebruikt zijn, gezien uw beweringen geboren en getogen te zijn in Kirkuk, mag er redelijkerwijs worden van uit gegaan dat deze benamingen u iets zouden zeggen, indien uw beweringen betreffende uw verblijf in de stad Kirkuk op de waarheid berusten.

Ook op de vragen betreffende de omgeving van Kirkuk-stad, is uw kennis onvoldoende. Zo is er volgens u geen gebergte in de buurt van Kirkuk (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 18). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Kirkuk aan de voet van het Zagros-gebergte gelegen is. Ook al is dit gebergte niet zichtbaar vanuit de stad zelf, er kan toch van u worden verwacht dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U voorts nog gevraagd of u ooit heeft gehoord van Baba-Gurgur, antwoordde u bevestigend. U stelde dat het hier om een (religieuze) plaats gaat buiten de stad Kirkuk waar veel graven zijn en waar vrouwen heengaan die geen kinderen kunnen krijgen (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 19). Dit bleek het enige te zijn wat u over Babar-Gurgur afweet (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 20). Dat u geen enkele melding maakt van de beroemde petroleumvelden in de buurt van de stad Kirkuk waar er onblusbare, zgn. 'eeuwige vuren' branden die van op kilometers afstand te zien zijn, en die Babar-Gurgur worden genoemd is toch weerom zeer opmerkelijk indien u daadwerkelijk, onafgebroken tot 2005 in de stad Kirkuk zou hebben gewoond.

Dat u ook niet in staat bent op een correcte manier te vertellen over de veranderingen die het geld in Irak onderging na de val van het regime, wijst er eens te meer op dat u, minstens, al geruimere tijd voor uw beweerd vlucht in 2005, Irak heeft verlaten. Zo stelde u dat er na de val van het regime biljetten van 25, 50, 250, 500, 10.000 en 25.000 Iraakse dinar waren. Nog volgens u waren er na de val geen muntstukken meer in omloop (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 21). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat na de val volgende biljetten in omloop werden gebracht : 50, 250, 500, 1000, 5000, 10.000 en 25.000 dinar in gebruik waren. Tevens bleken er nog muntstukken van 25 en 100 dinar in omloop te zijn. Gezien u beweerd tot aan uw vertrek in 2005 altijd als winkelier te hebben gewerkt, kan er toch minstens worden verwacht dat u iets meer kennis zou hebben over het 'nieuwe' geld dat na de val in Irak werd gebruikt. Rekening houdend met uw beweerd vertrek uit Irak in 2005, bijna 10 jaar geleden, kan er nog enig begrip worden opgebracht voor het feit dat u thans niet meer in staat bent duidelijk aan te geven welke biljetten in omloop waren. Dat u echter niet precies kan aangeven wiens afbeelding op de biljetten stond weergegeven voor de val van het regime, kan op geen enkele manier verschoond worden en ondermijnd eens te meer uw bewering gedurende 20 jaar onafgebroken in Irak te hebben gewoond. Zo stelde u dat voor de val van het regime een afbeelding van een man met een lange baard op het geld stond weergegeven. U noemde hierbij uitdrukkelijk de naam Khomeini waarna u begon te lachen. Wanneer de 'protection officer' (PO) u vroeg uw antwoorden toch iets serieuzer te nemen, excuseerde u zich en stelde u vervolgens dat u niet alles kan weten (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 21). Indien u daadwerkelijk, zoals u beweerd, tot 2005 in Irak, meerbepaald in Kirkuk heeft gewoond en er tot uw vertrek een eigen winkel uitbaatte, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat u zich niet meer zou herinneren dat voor de val van het regime de afbeelding van Saddam Hussein op het Iraakse geld stond weergegeven.

De vaststelling dat u voorts nog beweerd dat Alton Kupri een andere - Turkmeense - benaming is voor de stad Kirkuk (zie gehoorverslag CGS 05/01271y p. 15), is ook niet aannemelijk indien u bijna twee decennia in de stad Kirkuk zou hebben gewoond. Alton Kupri is immers de benaming van een subdistrict van Kirkuk, door de Koerden ook wel Perde /Pirdi genoemd.

Het geheel van bovenstaande bevindingen bevestigt eens te meer dat, zoals reeds terecht werd opgemerkt in kader van uw tweede asielaanvraag, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw

beweerde verblijf tot 2005 in Kirkuk (Centraal-Irak). Het spreekt voor zich dat bijgevolg ook de waarachtigheid van de feiten die u er zou hebben meegemaakt compleet ondermijnd wordt.

Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat, los van de bevindingen aangaande uw beweerde recente herkomst, er hoe dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend, i.c. de afpersing, ontvoering en bedreiging door onbekende terroristen. Er kon immers worden vastgesteld dat de verklaringen die u dienaangaande afgelegde in kader van uw huidige asielaanvraag op tal van essentiële punten volstrekt indruisen tegen de verklaringen die u hierover aflegde bij uw tweede asielaanvraag. Zo stelde u bij uw tweede asielaanvraag dat u, een paar weken voor uw vertrek uit Irak, i.c. juli 2005, in uw winkel door vier personen werd belaagd en gevraagd werd geld aan hen te betalen. Nadat u hen een bedrag had betaald zou u uw winkel gesloten hebben en uw vader over het gebeuren hebben verteld. Twee dagen later zou u de winkel terug geopend hebben. Twee weken later zouden uw belagers u terug zijn komen opzoeken in de winkel en zouden ze de auto van uw vader hebben geëist. Toen u duidelijk maakte dat u hen de wagen niet kon geven zou u zijn geslagen en geblinddoekt zijn meegenomen naar een voor u onbekende plaats. U zou gedurende drie dagen zijn vastgehouden en vervolgens, nadat u beloofde hen de auto van uw vader te geven, terug zijn vrijgelaten. U zou de dag nadien met uw vader klacht hebben ingediend bij de politie en een beschrijving gegeven hebben van de daders. U zou een week later bij de politie zijn geroepen om een aantal gearresteerden te identificeren. Geen van uw ontvoerders zou tussen de arrestanten aanwezig geweest zijn. Nadat u bij de politie was geweest zou u gedurende drie dagen zijn ondergedoken bij een vriend. In die periode zouden uw belagers bij u thuis zijn langsgeweest en er ten aanzien van uw familie mee bedreigd hebben u te doden als u niet zou doen wat ze u opdroegen. Hierna zou uw vader besloten hebben dat u het land moest verlaten, wat u zou gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag, d.d. 12/8/2008 p. 3 en 4). In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u daarentegen dat u een eerste keer het bezoek kreeg van drie personen die geld van uw eisten. U zou uw vader van die eerste gebeurtenis niet hebben ingelicht. U verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat u immers geen schrik had van die mensen. Iets minder dan een maand na hun eerste bezoek zouden uw belagers opnieuw zijn langsgeweest in de winkel. Ze zouden u ditmaal om de auto van uw vader hebben gevraagd. U zou geweigerd hebben op hun eis in te gaan en hierop door uw belagers zijn meegenomen naar een voor u onbekende plaats. Tijdens de rit in hun auto zou u de mogelijkheid gehad hebben uw vader te bellen met uw mobiele telefoon - dit omdat u pas bij het uitstappen uit de wagen werd geblinddoekt - en hem in te lichten van uw ontvoering. Uw vader zou vervolgens direct naar de politie zijn gegaan om klacht in te dienen. U zou gedurende twee weken zijn vastgehouden. Waarom u uiteindelijk werd vrijgelaten weet u niet. De dag na uw vrijlating zou u met uw vader naar de politie zijn gegaan om een beschrijving te geven van uw ontvoerders. Een week later zou u zijn uitgenodigd om een aantal verdachten te identificeren. Bij de politie aangekomen zou u uw drie ontvoerders hebben herkend en hebben aangewezen waarna ze werden aangehouden. Twee weken later zou u thuis een anonieme dreigbrief hebben ontvangen met de melding dat jullie er moesten voor zorgen dat de drie belagers werden vrijgelaten of dat u anders zou gedood worden. Uw vader zou hierop direct besloten hebben dat u het land moest verlaten. Hij zou de ouderlijke woning en de winkel verkocht hebben en jullie zouden bij een vriend van uw vader in Shorja zijn ingetrokken. Na een drietal weken ginds zou u Irak verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag, d.d. 18/9/2014 p. 7 ev.). De vaststelling dat u in kader van uw derde asielaanvraag een volstrekt andere voorstelling geeft van de problemen die u in Irak zou hebben gekend maakt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze feiten.

Dat uw broer bijgevolg begin 2013 zou zijn vermoord door dezelfde personen als deze met wie u voorheen problemen kende, kan dan ook evenmin worden aangenomen. Dat u een overlijdensakte voorlegde, verandert deze appreciatie geenszins. Vooreerst is het zo dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Irak eender welk document tegen betaling kan verkregen worden zodat Iraakse documenten hoe dan ook slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Dit terzijde, uit de overlijdensakte die u voorlegde kan hoogstens worden afgeleid dat Kheresh - uw broer - om het leven kwam bij de explosie van een auto in de Atlasstraat in Kirkuk. Dat deze explosie zich voordeed onder de omstandigheden omwille van de redenen zoals door u aangehaald, blijkt geenszins uit dit document. Uit de overlijdensakte blijkt zelfs geeneens dat de auto die tot ontploffen kwam de auto van uw broer betrof noch dat deze auto door middel van een kleefbom tot ontploffen werd gebracht. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat dit document hoe dan ook geenszins uw beweerde recente herkomst uit Kirkuk kan staven. De overige stukken die u voorlegde kunnen evenmin uw beweerde recente herkomst, en de problemen die u in Kirkuk zou hebben gekend, aantonen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort werden reeds beoordeeld in kader van uw tweede asielaanvraag en toen werd reeds geoordeeld dat documenten slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Bovendien blijkt uw paspoort te zijn uitgereikt in Brussel in 2011 (op basis van uw verklaringen) en zouden enkel uw identiteitskaart

en uw nationaliteitsbewijs, daterend van 2004 en 1998, in Kirkuk zijn uitgereikt. Het feit nog terzijde gelaten dat, zoals reeds aangehaald, dat in Irak eender welk document tegen betaling kan worden verkregen, kunnen deze identiteitsstukken ook geenszins worden weerhouden als een overtuigend tastbaar begin van bewijs van uw recente herkomst uit Irak. Ook de kopie van de voedselrantsoenkaart, de woonkaart en het attest van gezinssamenstelling kunnen voorgaande niet omvormen. De voedselrantsoenkaart betreft een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan ook hier nogmaals worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten. Dat u, die nochtans verklaarde in 2005 uw land van herkomst te hebben verlaten, nog in staat bent Iraakse documenten voor te leggen die in 2011 (woonkaart), 2012 (voedselkaart) en in 2013 (attest van gezinssamenstelling) voor te leggen, wijst er een te meer op dat de accuraatheid van de inhoud weergegeven in deze stukken te wensen over laat. In elk geval kunnen deze stukken ook geenszins uw recente herkomst uit Kirkuk aantonen. Het Aramex verzendingsbewijs toont tot slot aan dat u post ontving uit Kirkuk, niets meer en niets minder. Geen van de door u voorlegde stukken heeft tot slot enig uitstaans met de door u aangehaalde asielmotieven.

In het licht van voorgaande bevindingen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Immers, aangezien er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit Kirkuk, Centraal-Irak, kan u op basis hiervan evenmin de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen".

Waar verweerder blijft terugkomen op de tegenstrijdigheden met zijn eerste asielaanvraag, wijst verzoeker erop dat hij hier afstand van heeft gedaan en eerlijk zijn fout heeft toegegeven. Hij meent dat verweerder dit argument niet kan blijven inroepen. Zijn vergissing mag hem niet definitief blokkeren in zijn asielprocedure. Als verweerder de aanvraag als nieuw aanvaardt, moet hij deze ook als dusdanig onderzoeken zonder telkens terug te vallen op de "kracht van gewijsde" en eerdere weigeringsmotieven, aldus verzoeker. Nieuwe bewijzen leiden volgens verzoeker tot een nieuwe aanvraag en dus tot een nieuwe volledige beoordeling.

Verder onderstreept verzoeker dat hij reeds in 2005, negen jaar geleden, zijn land van herkomst verliet, dat hij tot het derde leerjaar naar school ging en dat hij jong is beginnen werken. Hij meent, gelet op zijn profiel, niettemin veel juiste antwoorden te hebben gegeven. Hij stelt duidelijk problemen te hebben met geografie, het situeren van plaatsen en het begrijpen van "provincie".

Vervolgens stelt verzoeker dat het klassieke argument dat in Irak sprake is van veel valse stukken geenszins een individuele beoordeling inhoudt van zijn stukken. "En over het feit dat deze stukken werden opgestuurd vanuit Kirkuk zegt verwerende partij in se niets meer dan 'dat iedereen dat kan doen'", aldus verzoeker. Verzoeker vraagt zich af hoe iemand zonder banden met Irak en Kirkuk zoiets kan 'regelen'. Sommige stukken zijn rechtstreeks van Kirkuk, daar afgeleverd, en andere zijn afgeleverd in Brussel door de diplomatieke vertegenwoordiging die verzoeker (h)erkent als Irakees. Verzoeker stelt de vraag wat dit anders zou kunnen betekenen dan dat verzoeker is wie hij zegt en wie hij effectief aantoonst te zijn.

Tevens meent verzoeker dat alle andere kanten van zijn relaas en alles wat geen probleem stelt, genegeerd wordt, hetgeen volgens hem in strijd is met de fundamentele garanties die vereist worden door de nationale en Europese wetteksten en rechtspraak. Verzoeker wijst op het algemeen rechtsprincipe dat de bewijslast bij de verzoeker ligt, doch wijst er tevens op dat UNHCR het algemeen principe heeft aangepast zodat er een verdeling van de bewijslast is en dat het Hof van Justitie van de

Europese Unie stelt dat er een samenwerkingsplicht rust op de lidstaten. De enkele twijfel omwille van ongefundeerde veronderstellingen kan niet verhinderen dat de grond van de zaak degelijk onderzocht dient te worden, aldus verzoeker. Hij verwijst ook naar het principe van het voordeel van de twijfel voor het onderzoek van de beschermingsvraag.

Verzoeker voegt nieuwe identiteitsdocumenten aan onderhavig verzoekschrift toe: een kopie van de geboorteakte door zijn ouders opgestuurd vanuit Irak en waarvan het origineel werd neergelegd op de gemeente in het kader van zijn huwelijksdossier, alsook een kopie van zijn nationaliteitsattest van de ambassade.

Verzoeker meent dat er alle reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verder roept verzoeker ook het risico op het oplopen van ernstige schade in. Hij wijst op het frequentere optreden van extremistische/terroristische groeperingen, de onstabiele situatie in Centraal-Irak en Kirkuk, de toegenomen slagkracht van ISIS sinds 2013 en de recente opmars van de rebellen in de provincie. Hij stelt: *“Hij haalt deze recente context eveneens aan als nieuw element in het kader van zijn vierde asielaanvraag d.d. 2014”*. Hij verwijst naar een reeks stukken dienaangaande.

Verder stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift:

*“Verzoeker toont aan middels de neergelegde stukken dus dat hij wel degelijk een **gegronde vrees** voor vervolging in de zin van het Internationaal Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 VW heeft.*

Dat in toepassing van artikel 1 A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, elke persoon die een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden met name om wille van een politieke overtuiging kan erkend worden als vluchteling.

Dat deze politieke overtuiging wel degelijk kan bestaan in hoofde van de asielvrager, maar hem tevens kan toegeschreven worden door de vervolgingsagenten.

Dat deze politieke overtuigingen overigens kan worden toegerekend aan verzoeker voor zover iedere persoon die weigert mee te werken met de opmars door de rebellen gezien wordt als een verrader meewerkend met de “vijand”.

Daarbij komt nog dat verzoeker gevaar loopt omwille van zijn etnie, als Koerdische soenniet.

De vrees voor vervolging gelinkt aan extremisme is alleen maar toegenomen (zie stukken).

Uit de actualiteit blijkt voldoende dat de bescherming tegen extreme bewegingen en actoren zo goed als onmogelijk is.

In casu moet opgemerkt worden dat door het Commissariaat-generaal de facto rekening moet worden gehouden met de meest recente situatie die zich voordoet, namelijk de intensificatie die zich voordoet van het conflict tussen soennieten en shiieten.

In het bijzonder de veralgemeende en significante verhoging van het aantal aanslagen en dodelijke incidenten.

Hierin kan verzoekers vrees ook geanalyseerd worden als vrees omwille van het behoren tot een “sociale groep”.

Het UNHCR, Handboek, §77, p. 14: ‘A ‘particular social group’ normally comprises persons of similar background, habits, or social status [...] Vrij vertaald: ‘Een ‘bepaalde sociale groep’ bevat normaal gezien personen met gelijkaardige achtergrond, gewoonten of sociale status’.

Zie in dit verband : T.P. Spijkerboer & B.P. Vermeulen, Vluchtelingenrecht, Nijmegen, Ars Aequi Libri, 2005, p. 47. ;

T. Alexander Aleinikoff, ‘Protected Characteristics and Social Perceptions: An Analysis of the Meaning of ‘Membership of a Particular Social Group’, in Erika Feller, Volker Türk and Frances Nicholson (Eds), Refugee Protection in International Law: UNHCR’s Global Consultations on International Protection, Cambridge, University Press, 2003, pp. 268-286 (<http://www.unhcr.org/refworld/docid/470a33b30.html>)

De definitie volgens de Belgische rechtspraak van een sociale groep is vrij ruim (S. Bodart, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, p. 204).

De VBV had al relatief vroeg in haar rechtspraak een brede interpretatie van het concept ‘sociale groep’ ontwikkeld (VBV, 89-206/E24, van 8 april 1992, geciteerd door: L. Lejeune, ‘Het begrip sociale groep’, T. Vreemd., 2000, p. 27.)

Lang voor de omzetting van de Kwalificatierichtlijn en zelfs voor de UNHCR-richtlijnen al begin jaren 90 definieerde ze in haar vaste rechtspraak een sociale groep als:

‘een groep gekenmerkt ofwel door aangeboren, ongewijzigde kenmerken, ofwel door vroegere kenmerken, daar het niet in hun macht ligt om hun voorgeschiedenis of vroegere ervaring te wijzigen, of op een op vrijwillige basis samengestelde groep op voorwaarde dat hun doelstelling dermate belangrijk

is voor hun menselijke waardigheid dat niet gevraagd kan worden dat de betrokkenen er afstand van zouden doen'. (idem)

Ook na de Kwalificatierichtlijn en haar omzetting is de rechtspraak ruim gebleven.

Namelijk, in casu loopt verzoeker als Koerdische soenniet een reëel risico op vervolging.

In ondergeschikte orde,

Overwegende dat het past verzoeker **minstens het statuut van de subsidiaire bescherming** toe te kennen, om reden dat enerzijds, verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds, om reden dat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger (wat verzoeker is) als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wanneer het past om het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen en stelt dat :

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat verzoeker meent dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van blind geweld bevindt en dat enkel zijn aanwezigheid op het grondgebied constitutief is voor een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit.

Het recente Security Council Report van de Verenigde Naties spreekt over een " security situation in Iraq which has significantly worsened in recent months" en somt de verschillende recente incidenten op waarbij meerdere honderden en doden en nog veel meer gewonden zijn gevallen.

Aanvullend, duidelijke rapporten van HRW in 2014 die afbreuk doen aan de analyse in de bestreden beslissing : burgerslachtoffers (zelf 'civilian targets', zie aanval op ziekenhuis), misdaden tegen de mensheid, straffeloosheid. Het wereldrapport van dit jaar stelde (al voor het actueel toegenomen geweld, infra) : "... daily attacks against civilians, making 2013 the bloodiest of the last five years. (...) killing more than 3.000 people and injuring more than 7.000 between May and August alone."

Dat Human Rights Watch dus tevens heeft opgemerkt dat het geweld zeer sterk is toegenomen sinds het vertrek van de laatste Amerikaanse troepen uit Irak in 2011 en melding maakt van een ware politieke crisis.

Dat dit tevens tot gevolg heeft dat de kans ontstaat dat iedereen kan geraakt worden, daar de aanslagen zeker niet altijd gericht zijn, maar zo nu en dan op willekeurige wijze eender wie treffen.

Zo blijkt ook uit de in dit verzoekschrift gevoegde elementen.

Dat een terugkeer naar Irak (Kirkuk) ondenkbaar is voor verzoeker.

Dat rekening houdend met de verschillende neergelegde persartikels die getuigen van het actuele geweld in Centraal-Irak, en ingevolge de verhoging van het aantal incidenten, het niveau van het geweld van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon er gevaar loopt.

En in de mate dat de situatie internationale aandacht krijgt.

De hierbij gevoegde uittreksels uit kranten en media (ook stuk 7 HRW) tonen aan dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak dermate hoog is geworden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat de inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tot Bescherming van de **Rechten van de Mens** en de Fundamentele Vrijheden weergeeft;

Dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zegt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Dat moet aangetoond worden dat het risico op levensberoving reëel is en dat de autoriteiten van de Staat van verzoeker niet in staat zijn de middelen aan te wenden die tot gevolg hebben dat het risico op beroving van de vrijheid of tot het ondergaan van behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM beperkt wordt, en dat hem een adequate bescherming wordt geboden.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verschillende methoden heeft uiteengezet om het bewijs te leveren van het reëel risico op vrijheidsberoving of het ondergaan van onmenselijke behandelingen.

Dat ten eerste de verzoeker moet kunnen aantonen met persoonlijke bewijzen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar komt in geval van terugkeer.

Dat ten tweede het tevens aanvaard is dat de verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die systematisch het voorwerp uitmaakt van praktijken in strijd met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat ten derde, in het uitzonderlijke geval van blind geweld in het land van verzoeker, wanneer de eenvoudige aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied voldoende is om te kunnen spreken van een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, hij moet kunnen aantonen dat deze uitzonderlijke situatie van blind geweld bestaat.

Dat verzoeker meent dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van blind geweld bevindt en dat enkel zijn aanwezigheid op het grondgebied constitutief is voor een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit (zie stukken 5 en 6).

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest van 28 juni 2011 (arrest Sufi and Elmit tegen de Verenigde Staten, 28 juni 2011) de vraag heeft moeten beslechten omtrent het bestaan van een reëel risico tot het ondergaan van ernstige schade en de bewijselementen van dit risico.

Dat in dit arrest het Hof heeft geoordeeld dat een Somalisch staatsburger aan wie men de subsidiaire bescherming weigert toe te kennen zijn risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ziet verhogen.

Dat om dit te doen, het Hof eerst de vraag omtrent het verband tussen artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, heeft moeten beslechten.

Dat artikel 15 van deze richtlijn de voorwaarden uiteenzet die moeten voldaan worden om beschouwd te worden als een persoon die kan genieten van de subsidiaire bescherming;

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of:

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dat om dit te doen, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwezen heeft naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Arrest van het EHEU van 17 februari 2009, Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie, C-465/07) om vast te stellen dat

Vrije vertaling : "Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat artikel 15 (c) geschonden is wanneer er zwaarwegende gronden werden aangetoond die konden doen geloven dat een burger die teruggestuurd wordt naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied van dit land of deze regio aldaar een reëel risico op de bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Teneinde dergelijk risico aan te tonen is het niet noodzakelijk dat het bewijs wordt bijgebracht dat hij wordt gevisieerd specifiek om redenen eigen aan zijn persoonlijke situatie (Elgafaji, voormeld, §35). Niettemin heeft het EHJ geoordeeld dat een dergelijke situatie "uitzonderlijk" is en hoe meer de verzoeker het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (Elgafaji, voormeld, §39)" (Arrest Sufi and Elmit tegen de Verenigde Staten, 28 juni 2011, §225).

Dat in §226 van voornoemd arrest het Europees Hof voor de Rechten van de Mens overweegt dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een bescherming biedt die vergelijkbaar is aan deze van artikel 15 van de voormelde richtlijn.

Overwegende dat het voormelde arrest van het Europese Hof in §241 criteria oppert die kunnen gebruikt worden teneinde de intensiteit van een conflict vast te stellen en te weten of men gezien de situatie in het land, door het simpele feit van er aanwezig te zijn, een reëel risico loopt om behandelingen te ondergaan zoals deze ingeroepen in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat deze criteria de volgende zijn:

- de gebruikte strijdtactieken en methoden dreigen het aantal burgerslachtoffers te verhogen,
- de gevechten zijn lokaal of uitgespreid,
- het aantal gedode en gewonde burgers ingevolge deze gevechten;

Dat rekening houdend met de verschillende persartikels neergelegd bij dit verzoekschrift die getuigen van het geweld dat in Noord en Centraal-Irak woedt, en ingevolge de verhoging van het aantal aanslagen in 2013 en vooral de opmars van de rebellen de laatste maanden, alsook de verhoging dat is voorzien na het vertrek van de Amerikanen, het niveau van het geweld van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Irak het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat het gebruik van bombardementen, zelfmoordaanslagen, bommen, bomauto's, geïmproviseerde ontploffingsprojectielen, executies en massamoorden tot gevolg heeft dat het aantal burgerslachtoffers, minstens het aantal gewonden, aanzienlijk stijgt.

Dat dit tevens tot gevolg heeft dat de kans ontstaat dat eender wie kan geraakt worden, in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn, maar zo nu en dan op willekeurige wijze eender wie treffen.

Dat bijgevolg de criteria ontwikkeld door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens vervuld zijn.

Namelijk, al door het eenvoudige feit van zich daar te bevinden, bestaat er een reëel risico op ernstige schade voor verzoekers leven of zijn fysieke integriteit.

Dat het bijgevolg gepast voorkomt om te overwegen dat er momenteel in Centraal-Irak een situatie van blind geweld heerst die dermate hoog is dat het eenvoudige feit van aanwezigheid op het grondgebied een ernstige bedreiging vormt voor het leven van de burgers.

Dat het bijgevolg gepast voorkomt om minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoeker.

8. Verzoeker heeft **geen alternatief**.

De notie van een alternatieve en interne vestiging werd ook in de doctrine en de jurisprudentie verder ontwikkeld om het subsidiair karakter van de internationale bescherming ook te benadrukken, die slechts tussenkomt wanneer redelijkerwijze geen bescherming kan bekomen worden in het land van herkomst (« Michigan Guidelines on Internal Protection Alternative », traduction française in RDE 1999, pp. 695-698 en zoals voorzien in artikel 8 van de Europese Richtlijn 2004/83/EG).

Artikel 8 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna : Kwalificatierichtlijn) bepaalt :

“1. Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2. Bij de beoordeling of een deel van het land van herkomst aan de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoet, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

Artikel 8 voorziet de mogelijkheid voor de Lidstaten om hun bescherming te weigeren aan een vluchteling op (dubbele) voorwaarde dat enerzijds de aanvrager in een bepaald van zijn land van herkomst geen enkele reden kan hebben tot vrees om vervolgd te worden, en anderzijds dat het redelijk moet zijn te kunnen aannemen dat de betrokkene in dat van het land kan verblijven. Paragraaf 2 geeft een aanwijzing om dit redelijk karakter van de alternatieve interne bescherming in te vullen, door te stellen dat de Lidstaten op het moment dat een beslissing over het verzoek wordt genomen rekening dienen te houden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

In dat opzicht kan het Commissariaat dan ook niet redelijk volhouden dat een andere vestiging voor verzoeker mogelijk is zonder enig gevaar. De bewijslast ligt daartoe bij de CGVS. Zij slaagt zoals gezegd niet in dit bewijs.

De aangehaalde rapporten/inlichtingen hierboven bevestigen dit.

De vrees die daaruit voortvloeit voor betrokkene is wel degelijk gegrond, redelijk en persoonlijk.

De argumenten die verzoeker naar voor brengt betreffende de huidige situatie in Irak, en meer bepaald de risico's in geval van terugkeer zijn, lettend op het voorgaande, reëel en ernstig.

9. Ter herhaling, de fundamentele vraag die moet worden gesteld is of verzoeker effectief redenen heeft vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

Hij toont nu aan Irakees staatsburger te zijn, meer bepaald uit de actuele conflictregio.

Te herinnering, het is voldoende dat een vrees aannemelijk wordt gemaakt, wat hier het geval is.

Dat de aangegeven motivering van het Commissariaat aldus in dat opzicht niet volstaat. Namelijk zonder correcte motivering, zonder het nodige onderzoek, zonder alle elementen aanwezig in het administratief dossier nu in overweging te nemen, kan zij haar standpunt in de bestreden beslissing niet langer aanhouden zonder de Conventie van Genève, en artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de Wet van 15.12.1980, alsook de artikelen 2 et 3 van de Wet van 29.07.1991 zoals hernomen in het middel te schenden.

Verzoeker toont aldus aan dat verweerder, bij de beoordeling van zijn derde asielverzoek, een verkeerdelijk minstens kennelijk onredelijke toepassing heeft gemaakt van deze artikelen en verplichtingen.

In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook een schending uit van de bovenvermelde principes."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn geboorteakte en van zijn nationaliteitsattest (stuk 4), recente persartikels over Irak (stuk 5), berichten over Kirkuk (stuk 6) en rapporten van HRW van 2014 (stuk 7).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat, waar verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing die hij eerder genomen heeft in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag, gelet op de devolutieve werking van een beroep bij de Raad en de kracht van gewijsde van het arrest dat werd uitgesproken inzake het beroep dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag indiende, 's Raads arrest nummer 18.655 van 14 november 2008 de einduitspraak vormt in dit beroep en als dusdanig in de plaats treedt van de beslissing van de commissaris-generaal van 1 september 2008. Dezelfde redenering geldt overigens voor verzoekers verweer in onderhavig verzoekschrift dat niet meer zou mogen verwezen worden naar tegenstrijdigheden met hetgeen hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen

verklaringen die in de opeenvolgende asielpcedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Het simpelweg ontkennen van de kracht van gewijsde van 's Raads arrest nummer 18.655 van 14 november 2008 is dan ook geen dienstig verweer. Daarenboven dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Verder wijst verzoeker erop dat hij sinds 2005 Irak verlaten heeft en dat hij slechts tot het derde leerjaar naar school is geweest en jong begon te werken. Nogmaals dient gewezen op de kracht van gewijsde van 's Raads arrest nummer 18.655 van 14 november 2008. Daarenboven, en ook wat betreft de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde geboorteakte en nationaliteitsattest (stuk 4), dient opgemerkt dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart, werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een asielzoeker een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht zijn kennis over de streek te toetsen. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande zijn verklaarde land en regio van herkomst, dat hij enige kennis heeft van de situatie aldaar en dat hij de nodige achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging. Dat verzoeker reeds in 2005 Irak verlaten heeft, kan, gelet op 's Raads arrest nummer 18.655 van 14 november 2008, niet worden aangenomen en doet bovendien geen afbreuk aan de kennis die redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden wanneer hij stelt zijn hele leven in Kirkuk te hebben gewoond tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Hetzelfde geldt voor verzoekers beweerde lage scholingsgraad. Waar verzoeker nog aanvoert dat het feit dat hij documenten heeft ontvangen uit Kirkuk, zou aantonen dat hij vandaar afkomstig is, dient opgemerkt dat *in casu* geen causaal verband kan worden aangenomen tussen het ontvangen van documenten uit Kirkuk en verzoekers beweerde afkomst uit Kirkuk. Immers, met de hedendaagse technologische en andere communicatiemiddelen kan redelijkerwijze worden aangenomen dat het eenvoudig is om vanuit Kirkuk documenten te laten versturen. Bovendien toont verzoeker niet aan op welke wijze het loutere feit dat men documenten ontvangt van een bepaalde plaats, automatisch betekent dat men zelf van deze plaats afkomstig is.

Verder dient opgemerkt dat uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een verkeerde lezing maakt van de bestreden beslissing en van 's Raads arrest nummer 18.655 van 14 november 2008. Immers werd niet geoordeeld dat verzoekers Iraakse nationaliteit wordt betwijfeld, doch wel zijn afkomst uit Kirkuk, zijn verblijfplaatsen vóór het indienen van zijn eerste asielaanvraag en zijn profiel. Het feit dat de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit staat er niet aan in de weg dat, indien geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden recente verblijf in dit land, wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die hij gedurende de laatste jaren aldaar beweert te hebben ondervonden. Het is geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de asielaanvraag van een asielzoeker tracht na te gaan waar deze asielzoeker de voorbije jaren daadwerkelijk heeft verbleven. Het spreekt daarbij voor zich dat, indien de asielzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de voorbije jaren ergens verbleef, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij aldaar beweert te hebben ondervonden.

Daaromtrent stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Het mag duidelijk zijn dat het louter volharden in en voortbouwen op uw eigen, eerder reeds ongeloofwaardig bevonden, verklaringen hoegenaamd niet volstaat om de eerder gemaakte appreciatie om te vormen.*

Dient hierbij bovendien nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen, afgelegd in kader van uw derde asielaanvraag, daarentegen eens te meer de eerdere bevindingen bevestigen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit Kirkuk (Centraal-Irak) en bijgevolg ook geenszins aan de problemen die u er beweert te hebben gekend.

Zo is uw kennis aangaande de stad Kirkuk in het algemeen, en de wijk Rahim Awa in het bijzonder, dermate ontoereikend dat hoegenaamd niet kan worden aangenomen dat u er, zoals u beweerde, sinds uw geboorte onafgebroken tot 2005 zou hebben gewoond. Zo blijkt u niet eens in staat uw wijk correct binnen de stad Kirkuk te situeren. Volgens uw verklaringen ligt uw wijk in het zuiden van de stad en grenst deze aan de wijk Shorja en Iskhaan (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 16). Uit de beschikbare informatie blijkt dan weer dat Rahim Awa de meest noordelijke gelegen wijk van de stad Kirkuk is en zich bevindt op de westelijke oever van de rivier. De wijk Shorja bevindt zich echter aan de overkant (oostelijke oever) van de rivier en ligt meer in het zuiden van de stad. Ook de wijk Iskhaan bevindt zich aan de andere kant van de rivier dan Rahim Awa en grenst dus niet, zoals u stelt, aan

Rahim Awa (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 16). U gevraagd of de naam Al Andalus u iets zegt, moet u het antwoord schuldig blijven en stelde u dat u die naam thans voor het eerst hoorde (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 18). Gezien deze benaming de voormalige Arabische benaming is van Rahim Awa, is het geenszins aannemelijk dat u, die bijna 20 jaar in deze wijk zou hebben gewoond, dit niet zou weten, laat staan deze benaming voordien nog nooit zou hebben gehoord. U blijkt wel te weten dat er een rivier door de stad Kirkuk stroomt, maar wat de naam is van deze waterloop zou u vergeten zijn (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 16). Wanneer u verder tijdens het gehoor de naam van de rivier, i.c. Khasa, wordt genoemd en u wordt gevraagd of u dit kent, repliceert u dat dit een brug is alsook dat er een regio is die zo heet. U uitdrukkelijk gevraagd of er iets in de stad Kirkuk is die zo heet, antwoordde u dat er tevens een wijk is die 'Khasa ' heet (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 20). Dat u, die beweerde zich de naam van de rivier niet meer te herinneren, deze dan ook niet als zodanig herkent wanneer deze u wordt gegeven, doet weerom de nodige vragen rijzen bij uw beweerde aanwezigheid in de stad tot 2005. Daar u tijdens uw verklaringen spontaan melding maakte over bruggen in de stad Kirkuk, werd u gevraagd of u de namen van deze bruggen kende. Ook hier bleken uw verklaringen niet correct. Volgens uw verklaringen bestaan in Kirkuk de Pirde-brug, de Qadisiya-brug en de Tessaeen-brug (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 18). Deze namen zijn evenwel niet terug te vinden in de informatie waarover het CGVS beschikt. Wanneer u later tijdens het gehoor nog een paar van de in de beschikbare informatie vermelde bruggen wordt genoemd, blijkt u deze weerom niet als dusdanig te herkennen. Op de vraag of u ooit gehoord heeft van Tabag Chli, stelde u dat dit een Turkmeense wijk is ten zuiden van de stad Kirkuk. U gevraagd of de naam Wilada u iets zei, stelde u dan weer dat dit een ziekenhuis betreft in het centrum van de stad Kirkuk (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 20). U voorts nog gevraagd uit welke twee delen - van elkaar gescheiden door de rivier - de stad Kirkuk bestaat, blijkt u niet te begrijpen wat hiermee bedoeld wordt (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 16). U voorts gevraagd of de namen Mussala en Korya u iets zeggen, blijkt Mussala geen belletje te doen rinkelen. Korya omschrijft u aanvankelijk als een wijk. U dan gevraagd waar deze ligt, stelde u plots dat het om een dorp buiten de stad Kirkuk gaat (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 20). Van iemand die ruim 20 jaar in Kirkuk beweert te hebben gewoond, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u benamingen Korya en Mussala met de stad in verband zou kunnen brengen. Het betreft hier immers belangrijke wijken waarnaar de beide kanten van de rivier Khasa vernoemd worden. Ook al zouden deze benamingen vroeger vaker gebruikt zijn, gezien uw beweringen geboren en getogen te zijn in Kirkuk, mag er redelijkerwijs worden van uit gegaan dat deze benamingen u iets zouden zeggen, indien uw beweringen betreffende uw verblijf in de stad Kirkuk op de waarheid berusten.

Ook op de vragen betreffende de omgeving van Kirkuk-stad, is uw kennis onvoldoende. Zo is er volgens u geen gebergte in de buurt van Kirkuk (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 18). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Kirkuk aan de voet van het Zagros-gebergte gelegen is. Ook al is dit gebergte niet zichtbaar vanuit de stad zelf, er kan toch van u worden verwacht dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U voorts nog gevraagd of u ooit heeft gehoord van Baba-Gurgur, antwoordde u bevestigend. U stelde dat het hier om een (religieuze) plaats gaat buiten de stad Kirkuk waar veel graven zijn en waar vrouwen heengaan die geen kinderen kunnen krijgen (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 19). Dit bleek het enige te zijn wat u over Babar-Gurgur afweet (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 20). Dat u geen enkele melding maakt van de beroemde petroleumvelden in de buurt van de stad Kirkuk waar er onblusbare, zgn. 'eeuwige vuren' branden die van op kilometers afstand te zien zijn, en die Babar-Gurgur worden genoemd is toch weerom zeer opmerkelijk indien u daadwerkelijk, onafgebroken tot 2005 in de stad Kirkuk zou hebben gewoond.

Dat u ook niet in staat bent op een correcte manier te vertellen over de veranderingen die het geld in Irak onderging na de val van het regime, wijst er eens te meer op dat u, minstens, al geruimere tijd voor uw beweerde vlucht in 2005, Irak heeft verlaten. Zo stelde u dat er na de val van het regime biljetten van 25, 50, 250, 500, 10.000 en 25.000 Iraakse dinar waren. Nog volgens u waren er na de val geen muntstukken meer in omloop (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 21). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat na de val volgende biljetten in omloop werden gebracht : 50, 250, 500, 1000, 5000, 10.000 en 25.000 dinar in gebruik waren. Tevens bleken er nog muntstukken van 25 en 100 dinar in omloop te zijn. Gezien u beweerde tot aan uw vertrek in 2005 altijd als winkelier te hebben gewerkt, kan er toch minstens worden verwacht dat u iets meer kennis zou hebben over het 'nieuwe' geld dat na de val in Irak werd gebruikt. Rekening houdend met uw beweerde vertrek uit Irak in 2005, bijna 10 jaar geleden, kan er nog enig begrip worden opgebracht voor het feit dat u thans niet meer in staat bent duidelijk aan te geven welke biljetten in omloop waren. Dat u echter niet precies kan aangeven wiens afbeelding op de biljetten stond weergegeven voor de val van het regime, kan op geen enkele manier verschoond worden en ondermijnd eens te meer uw bewering gedurende 20 jaar onafgebroken in Irak te hebben gewoond. Zo stelde u dat voor de val van het regime een afbeelding van een man met een lange baard op het geld stond weergegeven. U noemde hierbij uitdrukkelijk de naam Khomeini waarna

u begon te lachten. Wanneer de 'protection officer' (PO) u vroeg uw antwoorden toch iets serieuzer te nemen, excuseerde u zich en stelde u vervolgens dat u niet alles kan weten (zie gehoorverslag CGVS 05/01271Y p. 21). Indien u daadwerkelijk, zoals u beweerde, tot 2005 in Irak, meerbepaald in Kirkuk heeft gewoond en er tot uw vertrek een eigen winkel uitbaatte, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat u zich niet meer zou herinneren dat voor de val van het regime de afbeelding van Saddam Hussein op het Iraakse geld stond weergegeven.

De vaststelling dat u voorts nog beweerde dat Alton Kupri een andere - Turkmeense - benaming is voor de stad Kirkuk (zie gehoorverslag CGS 05/01217y p. 15), is ook niet aannemelijk indien u bijna twee decennia in de stad Kirkuk zou hebben gewoond. Alton Kupri is immers de benaming van een subdistrict van Kirkuk, door de Koerden ook wel Perde /Pirdi genoemd.

Het geheel van bovenstaande bevindingen bevestigt eens te meer dat, zoals reeds terecht werd opgemerkt in kader van uw tweede asielaanvraag, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf tot 2005 in Kirkuk (Centraal-Irak). Het spreekt voor zich dat bijgevolg ook de waarachtigheid van de feiten die u er zou hebben meegemaakt compleet ondermijnd wordt.

Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat, los van de bevindingen aangaande uw beweerde recente herkomst, er hoe dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend, i.c. de afpersing, ontvoering en bedreiging door onbekende terroristen. Er kon immers worden vastgesteld dat de verklaringen die u dienaangaande afgelegde in kader van uw huidige asielaanvraag op tal van essentiële punten volstrekt indruisen tegen de verklaringen die u hierover aflegde bij uw tweede asielaanvraag. Zo stelde u bij uw tweede asielaanvraag dat u, een paar weken voor uw vertrek uit Irak, i.c. juli 2005, in uw winkel door vier personen werd belaagd en gevraagd werd geld aan hen te betalen. Nadat u hen een bedrag had betaald zou u uw winkel gesloten hebben en uw vader over het gebeuren hebben verteld. Twee dagen later zou u de winkel terug geopend hebben. Twee weken later zouden uw belagers u terug zijn komen opzoeken in de winkel en zouden ze de auto van uw vader hebben geëist. Toen u duidelijk maakte dat u hen de wagen niet kon geven zou u zijn geslagen en geblinddoekt zijn meegenomen naar een voor u onbekende plaats. U zou gedurende drie dagen zijn vastgehouden en vervolgens, nadat u beloofde hen de auto van uw vader te geven, terug zijn vrijgelaten. U zou de dag nadien met uw vader klacht hebben ingediend bij de politie en een beschrijving gegeven hebben van de daders. U zou een week later bij de politie zijn geroepen om een aantal gearresteerden te identificeren. Geen van uw ontvoerders zou tussen de arrestanten aanwezig geweest zijn. Nadat u bij de politie was geweest zou u gedurende drie dagen zijn ondergedoken bij een vriend. In die periode zouden uw belagers bij u thuis zijn langsgeweest en er ten aanzien van uw familie mee bedreigd hebben u te doden als u niet zou doen wat ze u opdroegen. Hierna zou uw vader besloten hebben dat u het land moest verlaten, wat u zou gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag, d.d. 12/8/2008 p. 3 en 4). In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u daarentegen dat u een eerste keer het bezoek kreeg van drie personen die geld van uw eisten. U zou uw vader van die eerste gebeurtenis niet hebben ingelicht. U verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat u immers geen schrik had van die mensen. Iets minder dan een maand na hun eerste bezoek zouden uw belagers opnieuw zijn langsgeweest in de winkel. Ze zouden u ditmaal om de auto van uw vader hebben gevraagd. U zou geweigerd hebben op hun eis in te gaan en hierop door uw belagers zijn meegenomen naar een voor u onbekende plaats. Tijdens de rit in hun auto zou u de mogelijkheid gehad hebben uw vader te bellen met uw mobiele telefoon - dit omdat u pas bij het uitstappen uit de wagen werd geblinddoekt - en hem in te lichten van uw ontvoering. Uw vader zou vervolgens direct naar de politie zijn gegaan om klacht in te dienen. U zou gedurende twee weken zijn vastgehouden. Waarom u uiteindelijk werd vrijgelaten weet u niet. De dag na uw vrijlating zou u met uw vader naar de politie zijn gegaan om een beschrijving te geven van uw ontvoerders. Een week later zou u zijn uitgenodigd om een aantal verdachten te identificeren. Bij de politie aangekomen zou u uw drie ontvoerders hebben herkend en hebben aangewezen waarna ze werden aangehouden. Twee weken later zou u thuis een anonieme dreigbrief hebben ontvangen met de melding dat jullie er moesten voor zorgen dat de drie belagers werden vrijgelaten of dat u anders zou gedood worden. Uw vader zou hierop direct besloten hebben dat u het land moest verlaten. Hij zou de ouderlijke woning en de winkel verkocht hebben en jullie zouden bij een vriend van uw vader in Shorja zijn ingetrokken. Na een drietal weken ginds zou u Irak verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag, d.d. 18/9/2014 p. 7 ev.). De vaststelling dat u in kader van uw derde asielaanvraag een volstrekt andere voorstelling geeft van de problemen die u in Irak zou hebben gekend maakt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze feiten.

Dat uw broer bijgevolg begin 2013 zou zijn vermoord door dezelfde personen als deze met wie u voorheen problemen kende, kan dan ook evenmin worden aangenomen. Dat u een overlijdensakte voorlegde, verandert deze appreciatie geenszins. Vooreerst is het zo dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Irak eender welk document tegen betaling kan verkregen worden zodat Iraakse documenten hoe dan ook slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Dit terzijde, uit de overlijdensakte die u

voorlegde kan hoogstens worden afgeleid dat Kheresh - uw broer - om het leven kwam bij de explosie van een auto in de Atlasstraat in Kirkuk. Dat deze explosie zich voordeed onder de omstandigheden omwille van de redenen zoals door u aangehaald, blijkt geenszins uit dit document. Uit de overlijdensakte blijkt zelfs geeneens dat de auto die tot ontploffen kwam de auto van uw broer betrof noch dat deze auto door middel van een kleefbom tot ontploffen werd gebracht. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat dit document hoe dan ook geenszins uw beweerde recente herkomst uit Kirkuk kan staven. De overige stukken die u voorlegde kunnen evenmin uw beweerde recente herkomst, en de problemen die u in Kirkuk zou hebben gekend, aantonen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort werden reeds beoordeeld in kader van uw tweede asielaanvraag en toen werd reeds geoordeeld dat documenten slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Bovendien blijkt uw paspoort te zijn uitgereikt in Brussel in 2011 (op basis van uw verklaringen) en zouden enkel uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, daterend van 2004 en 1998, in Kirkuk zijn uitgereikt. Het feit nog terzijde gelaten dat, zoals reeds aangehaald, dat in Irak eender welk document tegen betaling kan worden verkregen, kunnen deze identiteitsstukken ook geenszins worden weerhouden als een overtuigend tastbaar begin van bewijs van uw recente herkomst uit Irak. Ook de kopie van de voedselrantsoenkaart, de woonkaart en het attest van gezinssamenstelling kunnen voorgaande niet omvormen. De voedselrantsoenkaart betreft een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan ook hier nogmaals worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten. Dat u, die nochtans verklaarde in 2005 uw land van herkomst te hebben verlaten, nog in staat bent Iraakse documenten voor te leggen die in 2011 (woonkaart), 2012 (voedselkaart) en in 2013 (attest van gezinssamenstelling) voor te leggen, wijst er een te meer op dat de accuraatheid van de inhoud weergegeven in deze stukken te wensen over laat. In elk geval kunnen deze stukken ook geenszins uw recente herkomst uit Kirkuk aantonen. Het Aramex verzendingsbewijs toont tot slot aan dat u post ontving uit Kirkuk, niets meer en niets minder. Geen van de door u voorlegde stukken heeft tot slot enig uitstaans met de door u aangehaalde asielmotieven.”

Gelet op het hoger gestelde en op het feit dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

De rapporten en artikelen die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 5-7), doen aan het voorgaande geen afbreuk. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen inzake zijn ongeloofwaardige herkomst uit Kirkuk zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS